

φερομένους εις την σαλευθείσαν εκείνην πρώτην ζωήν του από σεισμόν ποῦ ἐξεθεμέλιωσε σχεδόν ὁ ἀληθὴς χάρος τὸ πρῶτο του σπῆτι:

Ὅσο περὶν τὰ χρόνια μου
Κι' ὅσο περὶ μ' ἐκεῖνα,
Τόσο γλυκὰ τριγύρω μου
Μουσικοβολῶν τὰ κρίνα
Τῶν πρωτινῶν Ἀπρίληδων...
Τὰ παιδικάκια χρόνια
Ποῦ κελαιδᾶν ἀηδόνια
Σὲ νύχτες καὶ σ' ἔρμαϊς.

Καλὸστα τὰ Χριστοῦγεννα
Καλῶς τὸν Ἄη Βασιλεῖ!
Παιδάκια μὲ τὰ Κύλινα
Στὰ λυγερόχηα χεῖλη'
Σὲ μυστικὸ ξημέρωμα
Τοῦ λιβαντοῦ οἱ ἀγνάδες,
Ἀνάφαν ἢ λαμπάδες
Κι' ἀστράφμαν ἢ ἐκκλησιεῖς.

Καλὸστα τὰ σπιτιάτικα
Μεθυστικὰ χορτάσια!
Στὰ μῦτρα τοῦ μουσικοῦτον
Μαγιάτικα κροῖσια
Ροδιζόντ καὶ σταλάζοντ
Ἀρωσὰ καὶ γλυκὰ. Ἐλπίσω!
Παιγῶ καὶ πάω γ' ἀπλώσω
Τὰ χρόνια πρὸς αὐτά.

Κι' ἀπάνον ἀπ' ὄλα— ὦ θύμιση!—
Καλῶρον τὴν τριμυῖλα
Γιὰ τὴν παιδοῦλα τοῦ εἶναι μου
Τὴν πρώτη ὄηγοπούλα...
Καλὸστο πρὸς τὸ βγάδιωμα
Τῷ γαληρῷ ἀρωγιαλί.
Ἐγὼ ἤμον ἢ μεγάλη
Τοῦ πάθοντ τρικερμά.

ΧΡ. ΠΑΛΑΜΑΣ



ΑΘΗΝΑ

Ὁ κόρφος, τὰ νησιά, οἱ λόφοι, οἱ κάμποι,
Τῆς Ὁμορφιάς τὸ κάστρο... Στὸν αἰῶνα
Πεντάμορφη, γλυκιὰ, ἡ Ἀθίνα λάμπει.
Μιὰν ἀνοιξη ἐδῶ καὶ τὸ χειμῶνα
Σὰ Γεναριάτικη λευκὴ λιακάδα.
Καὶ μέσ' τὸ φωτοπέλαο : τοῦ ἐλαιῶνα
Ἡ πινελιά' τοῦ κάμπου ἢ πρμισινιάδα'
Στὸν κόρφο ταξιδιάρικο πανίκι...
Μιὰν ἀφραστη λιγῶνεί με γλυκάδα
Κ' ἐνῶ ξεχνῶ τὸ πού με τρώει σάρικι...
Τῶν στίχων μου ρυθμοί, ρίμες, καὶ μέτρα,
Ὁ κάθε μαχαλάς, κάθε σοκάκι

Καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι σου, κι ἡ πέτρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

